

VIETNAM BULLETIN

brief

uit

hué

50ct

tweede jaargang nr 25, 11 mei 1968

Verschijnt om de 14 dagen
 Redactie: Jan Boonstra
 M. van Dullemen
 W. de Graaff
 Benno Groeneveld
 Tineke Nijenhuis
 Queenie Stevens

Redactie/administratieadres:
 Vietnam Bulletin, p/a ASVA
 Weesperstraat 51, Amsterdam
 Gironummer 128 1198, tnv Vietnam Bulletin
 Abonnement f 5,- per half jaar, met stilzwingen-
 de verlenging. Buitenland f 7,- per half jaar.
 Los nr f 0,50 (België 7 fr.)

VAN DE REDAKTIE

In verband met de grote hoeveelheid kopij die nog niet was gepubliceerd zijn de twee laatste nummers dubbeldik geworden. Wanneer de gebeurtenissen dat toelaten stellen wij ons voor tijdens de vakantie één of twee nummers over te slaan.

Red. VB.

BRIEF UIT HUÉ: EEN VERMOORDE STAD

door Marc Riboud (Le Monde, 13-4-68)

Hué, ... april. - Als Vietnam behoefte had aan een symbool, dan heeft het er nu een: Hué. Hué zal het Guernica van Vietnam blijven.

Men moet de graven gezien hebben die zowat overal in de stad verspreid liggen, de ruïnes aan beide oevers van de rivier der Geuren, de puinhopen van de citadel en het keizerlijke paleis, de scherven van de beroemde "blauwe vazen van Hué", de ruïnes van de kerken en de boeddhistische tempels, de scholen en de universiteit om te begrijpen wat dat is, een vermoorde stad.

Maar wie gaat Hué nu bekijken? (En toch geeft Hué "te zien en te overdenken"). Er zijn op het ogenblik 495 journalisten uit alle landen in Vietnam. In de tien dagen die ik in Hué heb doorgebracht heb ik er daarvan slechts twee gezien: twee Japanners (van een grote Japanse televisiemaatschappij); de Japanners zijn deskundigen op het gebied van ruïnes.

De rivier der Geuren deelt de stad in tweeën: de rechter oever, dat is de universiteit, de scholen, de woonwijken; de linker oever, dat is de citadel, de paleizen, de oude stad. Op het ogenblik zijn er op beide oevers overal ruïnes. De oude gidsen vertellen dat de stad en ook de citadel een "oceaan van bomen" waren. Nu is er niet een boom meer over die niet door de bommen versplinterd of beschadigd is. ... Er is geen rustbank (en er waren er veel in de parken) die niet gebroken is, geen elektriciteitspaal (uiterlijk symptoom van de twintigste eeuw in de voornaamste steden van het Oosten) die niet is verbogen, geen autoruit die niet door kogels is beschadigd, geen huis dat niet is beschadigd. Volgens officiële statistieken is op de linker oever 100 procent van de huizen beschadigd en 65 procent vernield en op de rechter oever 85 procent beschadigd en 50 procent vernield. In totaal zijn er van de 20.000 huizen die de stad telde 18.000 vernield of beschadigd.

De slachtoffers? 4100 burgers zijn gedood, 4500 zwaar gewond. De doden zijn ter plaatse begraven: een hoopje aarde, een naam op een steen of een stuk karton, wat bloemen en offeranden, vruchten en graan, zoals de boeddhistische regels voorschrijven. Deze aarden heuveltjes ziet men overal: in de parken, aan de voet van bomen, aan de oevers van de rivier; sommigen zijn wat kleiner: voor kinderen. Uit de puinhopen worden nog steeds doden geboren. In de ziekenhuizen en vluchtelingenkampen sterven nog steeds gewonden en kinderen, iedere dag. Ik heb de rij graven van kinderen gezien, keurig op een rij naast de slaapzaal op de binnenplaats van het lyceum Quôc-Hoc.

Dit lyceum is op het ogenblik het grootste opvangcentrum voor vluchtelingen. Er verblijven 6700 mannen, vrouwen en kinderen, opeengehoopt in de klasselokalen die normaal voor 800 leerlingen zijn berekend. De hygiënische omstandigheden zijn onbeschrijfelijk: donkere zalen, verstikkend door de rook van de talrijke vuurtjes die iedereen stookt om er zijn rijst op te kunnen koken, gezinnen die hun weinige ruimte vaak delen met kippen en honden die zij hebben kunnen redden. Kinderen worden gewond door gruis dat uit de plafonds valt. In het aardrijkskundelokaal dienen de landkaarten van Frankrijk en Amerika als slaapmatras. Er zijn zevenentwintig van dergelijke vluchtelingencentra in Hué. Midden februari telde men 113.000 vluchtelingen in de stad; nu is dat aantal gedaald tot 87.000. In geen van deze kampen bevinden zich vertegenwoordigers van welke organisatie of bestuursautoriteit dan ook.

Blinde en systematische bombardementen

Het ziekenhuis dicht bij het lyceum biedt het verschrikkelijkste schouwspel. Men zou kunnen denken aan een hol met pestlijders waar niemand zich in durft te wagen: 900 zieken, het merendeel gewond, vrijwel aan zichzelf overgelaten. Er zijn acht Vietnamese dokters, naar men zegt; geen of vrijwel geen medicamenten; de gewonden liggen met meerderen tegelijk op wat men nauwelijks "bedden" kan noemen; op de grond, onder de bedden stank, vliegen en... blinde kinderen, verbrand door napalm; kinderen met geamputeerde ledematen, die nooit zijn verbonden. Men hoort geen gekerm, ziet geen tranen, zij hebben daar de kracht niet meer voor; op de binnenplaatsen tussen de zalen de inderhaast gedolven graven.

Buiten het door bommen beschadigde hek van dit ziekenhuis rijden de Amerikaanse vrachtwagens in eindeloze rijen voorbij, onder een hels kabaal en het opwerpen van grote stofwolken; zij brengen wapens, munitie en soldaten naar het Noorden, naar Quang-Tri. Ik geloof dat nog geen enkele Amerikaan door dit hek naar binnen is gegaan. Het is gewoon onvoorstelbaar dat men mensen op zo'n manier langzaam laat sterven.

Wie is voor dit alles verantwoordelijk, voor al die doden, al die ruïnes? Op elke boomstronk, op elk stukje muur een affiche met één opschrift: de regering antwoordt: "Dat is de Vietcong." Deze campagne is het enige zichtbare levensteken van de autoriteiten in de stad: een verspilling van papier.

De voorbijgangers scheuren deze opschriften niet af, maar ze geloven ze ook niet. Ze geloven nergens meer aan, en vooral niet meer aan Saigon. In alle gesprekken die men hoort worden de Amerikanen met hun blinde en systematische bombardementen als de schuldigen aangewezen. De Amerikanen zelf zeggen dat ze voorbijgangers op de grond hebben zien spuwen bij ontmoetingen. De verbittering en de wrok zijn diep en ze zijn algemeen.

Iedereen komt met bijzonderheden. Men vertelt hoe een bepaalde woonwijk veertien dagen lang is gebombardeerd, terwijl er zich nooit een lid van de Vietcong heeft bevonden. Hoe de oostelijke poort van de citadel samen met de dichtbevolkte woonwijk er om heen in een beschieting en bombardement dat vier dagen duurde met de grond gelijk is gemaakt, terwijl die poort slechts door twee scherpschutters werd verdedigd.

Plunderingen van de ene partij, discipline van de andere

Tijdens mijn verblijf in Hué was ik ondergebracht bij een Vietnamees lerarenechtpaar; beiden hadden in drie jaar in Parijs hun doctoraal in de Franse literatuur behaald. Na mijn aankomst vertelde mevrouw:

"We hebben hun bombardementen, hun bezetting, hun plunderingen moeten doorstaan; ze hebben ons alles afgenomen; onze televisie, ons zilver, onze twee camera's, onze Franse cognac en ons linnengoed."

Ze vervolgde: "Ons huis is net als de andere in de Universiteitswijk gevorderd door commandanten van de Amerikaanse mariniers, een maand lang. Met onze vijf kinderen hebben we in een kerk onderdak gevonden. Twee van mijn kinderen zijn ziek geworden en ik ben naar ons huis gegaan om medicamenten te halen; er was niets meer en de officier zei dat de Vietcong alles had weggehaald - ik wist dat het niet waar was, maar ik kon het niet zeggen." Beiden vertelden mij hoe ze in de nacht van 31 januari de Noordvietnamese soldaten hadden zien aankomen. "Ze zijn tien dagen in onze wijk geweest, ze zijn nooit de woonkamers binnengegaan waar wij woonden; ze hebben hier en daar voor ons huis gaten gegraven, die je nog steeds kunt zien; ze leken zeer gedisciplineerd en hadden hun eigen rijst bij zich in een zak aan hun riem."

De bewoners van Hué zijn zeer onder de indruk van de gedisciplineerdheid van de Vietcong en de Noordvietnamezen. Een Franse missionaris, die zijn anti-communistische gevoelens niet onder stoelen of banken stak, vertelde mij hoe gedisciplineerd en correct de Vietcong was geweest, die twaalf dagen lang zijn college hadden bezet; sommigen van hen waren er nog als leerling geweest. Deze missionaris en twee andere Franse geestelijken waren gearresteerd door de Vietcong toen zij wilden vluchten naar een kerkje op enkele honderden meters afstand, omdat daar minder gevaar voor bombardementen bestond. Zij vertelden hoe ze vierentwintig uur later weer vrij werden gelaten, nadat ze waren gefouilleerd en ondervraagd; een van de paters had de kas van het college bij zich: 600.000 piaster (\$ 5000), maar ook dollars en enkele goudstukken. De 600.000 piaster had hij tot de laatste toe teruggekregen, nadat ze zorgvuldig waren nageteld. Het goud en de dollars echter waren geconfisqueerd, omdat men meende dat die niet tot de normale rekening van het college konden

behoren. De Noordvietnamese soldaten en Vietcong-leden hebben niet geplunderd; zij hebben de rijst die zij kochten betaald. Dat vertellen alle bewoners.

Men heeft gesproken over massagraven, waarin burgers zouden zijn begraven na door de Vietcong te zijn geëxecuteerd. Ik heb herhaalde malen aan de Amerikaanse en Zuidvietnamese autoriteiten verzocht, mij deze massagraven te laten zien. Verscheidene verzoeken zijn zonder succes gebleven. Tenslotte beloofde een Amerikaanse officier ons een helikopter en een bezoek. Hij zei ons: "Dit massagraf bevindt zich in een buitenwijk even buiten Hué en het is niet raadzaam, zich over de weg daarheen te begeven." Met die helikopter kwamen we samen met de Japanners zeer snel boven een onbebouwd stuk land, de helikopter keerde en vertrok weer; de officier zei ons dat de piloot zich niet bloot wilde stellen, omdat hij op de naburige huizen geen enkele regeringsvlag had gezien, dat was dus verdacht en het was niet raadzaam zich daarheen te begeven. Wij zullen geen gelegenheid krijgen deze executieplaats en het graf te zien. Het schijnt dat de Vietcong-autoriteiten tijdens hun aanwezigheid in de stad "collaborateurs" en "geheime agenten" hebben gearresteerd en geëxecuteerd. Sommigen daarvan zijn door de bevolking aangebracht. Sommige mensen uit de beschuldiging dat in enkele gevallen de "plaatselijken" (zo noemen ze de Vietcong in tegenstelling tot de "geregelden", de Noordvietnamese soldaten) bij het aangeven persoonlijke veten hebben uitgevochten. Jonge mannen zijn gemobiliseerd en naar de bergen gebracht; sommigen hebben besloten daar te blijven, anderen zijn weer teruggekomen.

Als de inwoners van Hué onder de indruk zijn gekomen van de discipline van de mannen van het nieuwjaarsoffensief, dan is dat misschien niet zo verwonderlijk. Want wat er in Hué op het ogenblik erger is dan alle ruïnes, dat is de afwezigheid van elk gezag, van elke discipline, van elke orde, van elke overtuiging. President Thieu heeft in een rede in Saigon aan de slachtoffers van Hué beloofd, dat ieder van hen 10.000 piaster (300 gulden), tien zakken cement en tien ijzeren platen zou krijgen. Met de verwerkelijking van deze belofte is zelfs nog geen begin gemaakt.

De Zuidvietnamese soldaten maken een even slechte indruk; men kan ze langs de straten zien slenteren met een fles whiskey in de hand. Zowel overdag als 's nachts wordt er geschoten, zomaar, voor de lol, om lawaai te maken.

De wrok tegen de Amerikanen

Het keizerlijke paleis van Hué was misschien niet een wereldwonder. Het was in 1804 gebouwd door Gia-Long, maar verschillende van zijn gebouwen waren al tijdens de oorlog met de Fransen verwoest, twintig jaar geleden. Sommigen daarvan waren weer opgebouwd. Toch was het voor velen, in het Noorden evengoed als in het Zuiden, een centrum van de Vietnamese culturele tradities. Het porselein, het "blauw van Hué", was uniek en zeer fraai. Op het ogenblik ligt vrijwel alles ervan in scherven...

Het paleis met de troon, ofwel het paleis van de volmaakte vrede, is door geen enkele bom getroffen; de troon staat nog steeds overeind. In de verboden stad, het allerheiligste van het keizerlijke paleis is niet gevochten. Met zijn grachten en muren was dit gedeelte eigenlijk bijzonder geschikt voor de verdediging; ook de onderaardse gangen, waardoor de concubines de kamer van de keizer konden bereiken, zouden de verdedigers van nut zijn geweest. En toch, toen de regeringstroepen op de ochtend van 23 februari over de gouden brug, die alleen door de keizer mocht worden betreden, het paleis binnendrongen en het paleis onderzochten, ontmoetten zij geen enkele tegenstand. Zij gooiden granaten achter iedere muur, maar er was niemand; de Noordvietnamezen waren in de nacht vertrokken zonder een schot te lossen. Deze laatste episode uit de slag van Hué heeft iedereen verrast en men raadt nog steeds naar de redenen ervan. Moet deze wellicht worden gezocht in de gegevens die enkele jaren geleden zijn gepubliceerd in het eerbiedwaardige "Bulletin van de Vrienden van het Oude Hué": "Slechts de keizer en zijn moeder hebben het voorrecht, in de verboden stad te mogen sterfen."? Zouden de Noordvietnamezen deze regels, die nog niet zó oud zijn, hebben willen eerbiedigen?

Waarschijnlijker lijkt het, dat de Noordvietnamese troepen niet het verwijt op zich hebben willen laden, het keizerlijke paleis verwoest te hebben.

Wat denken, wat geloven, wat wensen op het ogenblik de bewoners van Hué? Het lijkt er op dat zij niets en niemand meer geloven. Ambtenaren, leerkrachten vluchten, verlaten hun post en begeven zich naar Da-Nang of Saigon. Zij zijn bang voor een nieuwe Noordvietnamese aanval. Zij weten dat, als de Noordvietnamese troepen of de Vietcong zich ergens bevinden, de reactie van de Amerikanen blind en verschrikkelijk zal zijn. Zij spreken openlijk

over hun minachting voor de autoriteiten in Saigon ("Wie kan daar nu vertrouwen in hebben?", "Wie kan daar nu respect voor hebben?") en over hun wrok jegens de Amerikanen ("Zij zijn verantwoordelijk voor al deze ruïnes").

En onder de intellectuelen schijnt het etiket van communist, dat vele Amerikanen direct geven aan iedereen die blijk geeft van onafhankelijkheidszin of van afkeer tegenover hun gewapende aanwezigheid of hun politiek, het aantal dergenen die tegenstanders van Amerika zijn niet te hebben verminderd, zeker niet sinds de conflicten met de boeddhisten in 1966. Dat geldt voor Hué nog sterker dan voor de rest van Zuid-Vietnam. (zie ook p. 11)

In de hoogvlakten van Noord-Vietnam "

DE LUCHTOORLOG HOUDT DE ONTWIKKELING NIET TEGEN

door Jacques Decornoy (Le Monde, 14/15-4-68)

Hoa-Binh, ... april. - "We hebben 7 kilometer loopgraven gegraven", zegt de adjunct-directeur van het landbouwlyceum van de provincie Hoa-Binh, een man van vierendertig jaar die al vijf jaar deze functie bekleedt. Vanaf de muur kijken portretten van Marx, Engels en Stalin naar het gebeuren. Midden tussen hen in hangt, in kleuren, president Ho Chi Minh. De leraar politieke economie zegt: "We gebruiken de marxistische schrijvers aangepast aan de omstandigheden van ons land en volgens de richtlijnen van onze partij." Niet ver daarvan is een jong meisje door een Poolse microscoop aan het kijken naar de geheimen van de uiwortelcellen. Zij behoort tot het volk van de Muong, een belangrijke nationale minderheid in dit berggebied met zijn laaghangende wolken.

Het lyceum, zo vertelt men ons, is tweemaal door de Amerikaanse luchtmacht aangevallen. De oude stenen gebouwen zijn verdwenen. De drie afdelingen - economie, cultuur en veeteelt - zijn opgegaan in het omringende heuvellandschap, in gecamoufleerde rieten huisjes midden tussen grote bamboebosjes die door de leerlingen met behulp van ter plaatse voorradig materiaal gemaakt zijn. Overal langs de onderwijsruimte, eet- en slaapzalen en bureaus, en ook langs de heuvels, loopt een netwerk van loopgraven. Aan het einde van de loopgraven ziet men schuilplaatsen voor één persoon, waarvan de ingang met een deksel van rijststro bedekt kan worden.

Twintig leraren geven les aan 400 leerlingen - waarvan 40% meisjes - die, behalve de Vietnamezen zelf, tot zes verschillende minderheden behoren. De gebruikte taal is die van het land. Naast de smeltkroes van de taal is er die van de politiek: de afdeling economie wil experts in het leiden van coöperatieven vormen, maar de leerlingen worden gekozen op basis van hun ideologische "bewustzijnsgraad" en zijn lid van de partij of lid van de Unie van jonge werkers. Men leert hen de grondbeginselen van het marxisme en de meteorologie, de gedachten van Stalin en die van het boekhouden. Alle leerlingen komen uit families die in de coöperatieven werkzaam zijn. Zij studeren hier gedurende achtentwintig maanden.

De school leeft van de eigen voortbrengselen, die van de omgeving waarvan men de kwaliteit en de opbrengst verbeteren wil: buffels, ossen, varkens, rijst, broodbomen, sojabonen en zoete aardappelen. De adjunctdirecteur zegt ons dat voor een aantal van de leerlingen dat tot de minderheden behoort, het rekenen, de scheikunde en natuurkunde enige moeilijkheden met zich mee brengen. In ieder geval zijn de schriften gevuld met cijfers, curven en wetenschappelijke gegevens over problemen zoals de meest geschikte temperatuur om een bepaalde graansoort te doen ontkiemen.

ADVERTENTIEFONDS

We ontvingen de volgende giften:

W.S. te d.H. f 5,-; H.v.d.V. f 5,-; J.E.d.W-G te P. f 10,-; A.H.Z. te A. f 20,-

Totaal dertiende verantwoording f 40,-. De goede gevers worden hartelijk bedankt. Verdere giften blijven van harte welkom. Ons gironummer is 1281198 ten name van Vietnam Bulletin, onder vermelding ADVERTENTIEFONDS.

Goedaangepast landbouwonderwijs

De adjunct-directeur, een oud-militair, heeft toen eenmaal tot zijn demobilisatie besloten was, gestudeerd aan de Landbouwhogeschool. Eén van de leraren in de politieke economie, 30 jaar oud, is afgestudeerd aan de Economische en Planningshogeschool van Hanoi. Ze leven hier het hele jaar tussen hun leerlingen, baggeren door de rijstvelden en gaan van de ene heuvel naar de andere om leiding te geven en voor het zwarte bord of in het veld les te geven: individuele soberheid en zoeken naar een gemeenschappelijke grotere welvaart. Deze school heeft reeds vier jaren afgeleverd, 160 leerlingen in het begin, 400 de laatste keer. De provincie begint dus langzamerhand door een grote hoeveelheid afgestudeerden, die hun opleiding hier gehad hebben, bevloed te worden.

Wanneer we de school verlaten en langs de Zwarte Rivier wandelen, constateren we dat bommen vorig jaar het ziekenhuis van Hoa-Binh vernietigd hebben. Uit Thailand afkomstige straalvliegtuigen vliegen vaak boven de vallei. In de bamboebosjes gaat men, nu de loopgraven gegraven zijn, rustig door met het lezen van de romans van Fadeiev en het bestuderen van de ontwikkeling van het kiemen van de voor de teelt uitgezochte rijst. En dat betekent, zowel voor de Vietnamese meerderheid als voor de minderheden, een overwinning op het lot en, zo verzekeren zij, op de Amerikanen. Aangezien één school, hoe goed georganiseerd ook, niets te betekenen heeft, hebben we ons nog naar twee bergdistricten van de provincie begeven, Lac-Son in het Zuiden, Mai-Chau in het Zuidwesten van Hoa-Binh, waar sinds enige jaren het traditionele etnische patroon nog is gecompliceerd door de komst van Vietnamezen uit de overbevolkte delta (van de Rode Rivier, de dichtbevolkte streek waarin ook Hanoi en Haiphong liggen, red. VB) om de nieuwe gronden te ontginnen. Een onlangs gemaakte asfaltweg vervangt het oude pad en klimt de in wolken gehulde bergpassen op. Maar de vredigheid van deze hooggelegen streek is slechts schijn. Ook hier zijn de met bossen bedekte hellingen bespikkeld met bomkraters. Elektrische stroom, zeldzaam in deze streken, is afkomstig van een vernuftig en weinig kostbaar apparaatje. Men vindt ze overal in de bergen. Men damt kleine waterstroompjes die nauwelijks groter zijn dan onze forellenbeekjes af en de gekanaliseerde stroom wordt bij een klein houten dammetje gebruikt voor drie doeleinden: voor het opwekken van elektriciteit (die in het onderhavige geval niet verder dan anderhalve kilometer kon worden getransporteerd), voor het aandrijven van kleine machientjes die de rijst pellen en voor bevloeiing. Het is een handig en gemakkelijk door de bewoners te onderhouden systeem, als doel is het microscopisch klein en kan slechts bij toeval door de bombardementstoestellen vernietigd worden. Het "uitgangs"-materiaal is Chinees maar het materiaal dat de opgewekte elektriciteit gebruikt is van Vietnamese makelij. Want rondom deze poppenstuwdammetjes ontstaan werkplaatsen waar de in Hanoi geproduceerde machines beginnen te werken. Een paar boomstronken, een dak van bamboe en gedroogd gras en de werkplaats is klaar. Gefabriceerd worden landbouwwerktuigen, naven voor de tweewielige karren. Om kort te gaan: al het lichte materiaal dat de coöperatieven nodig hebben. Natuurlijk zijn er enkele technici nodig. Toen wij naar Hanoi teruggingen, namen we een jongen van 16 jaar uit die streek mee. Hij vertrok voor 18 maanden naar China om daar mechanica te studeren. Al die grote bedrijvigheid op het platteland is er pas sinds kort. "Het is gebeurd tijdens de escalatie-oorlog", benadrukken de Vietnamezen. De Chinese machines zijn in 1965 gefabriceerd. In de dorpen dragen heel wat putten, waterreservoirs en kleine bevloeiingswerken de jaartallen 1966 en 1967. En onder bladeren verborgen bulldozers zijn bezig met het graven van nieuwe wegen.

Bescheiden maar doeltreffende gezondheidszorg

Het netwerk van scholen is, evenals in de rest van het land, vertakt tot in de kleinste gehuchten. De medische en volksgezondheidsuitrusting is bescheiden en, hoewel men nergens prestigieuze objecten bezoeken kan, kan men evenmin ergens een belangrijke groep woningen vinden die niet een ziekenzaaltje heeft en waar niet regelmatig rondreizende medische teams komen die zich met preventieve gezondheidsmaatregelen bezighouden. Het districtsziekenhuis van Mai-Chau met 30 bedden moest ten gevolge van de luchtaanvallen tweemaal worden geëvacueerd. Om het ziekenhuis nu te vinden moet men over de dijkjes tussen de rijstvelden lopen en een rivier doorwaden. Bijgestaan door meerdere artsen, ziekenverplegers en apothekers (hun medicijnarsenaal is zowel traditioneel als modern) beheert een 31-jarige chirurg, die een beetje Frans en Engels spreekt, dit alles en doet kleinere ingrepen (de ernstige gevallen worden naar het provincie-ziekenhuis, dat zelf ook geëvacueerd is, vervoerd).

Op het punt aan het werk te gaan vertelt hij ons hoe ook hij naar de gehuchten in de bergen gaat om aan de minderheden de euvelheden van de malariamug en de weldaden van een gif dat deze mug doodt, uit te leggen. Als ze bezig zijn met een blindendarmoperatie of met een keizersnede en de vliegtuigen worden te gevaarlijk, dan kan de operatietafel in enkele seconden uit de operatiezaal in een uit de rots gegraven grot geduwd worden. Wanneer we hem vragen of hij voor zijn twee evacuaties de hulp van vrachtwagens heeft gekregen om het materieel, de bedden en de lokalen te vervoeren, barst hij in lachen uit: "Vrachtwagens? Welke vrachtwagens? We hebben alles hierheen gebracht met fietsen en ossenwagens." Het is hier koud en nat, maar de boeren hebben een eenvoudige regenjas van nylon. In de dorpen wordt de radio uitgezonden door luidsprekers met behulp van batterij van Hongaarse makelij. In een rieten huisje is een apothekaresse bezig met het klaar maken van kleine EHBO-pakjes voor de afgelegene gehuchten. Van de bergpas komt een fietser met pakken watten die gebruikt zullen worden om gecapitonneerde vesten van te maken. Verweg hoort men het doffe geluid van het opstijgen van een raket op zoek naar een vliegtuig. Vlakbij rust een Amerikaanse officier aan de rand van een moestuin. De mensen hebben zijn graf omringd met de wrakstukken van zijn vliegtuig.

Thailand

EEN AMERIKAANSE PRIVE-ONDERNEMING NEEMT DEEL AAN DE STRIJD TEGEN DE GUERRILLA

van onze speciale verslaggever Jacques Decornoy (Le Monde, 20-4-68)

Bangkok, 19 april. - De "Bangkok Post" heeft donderdag een belangwekkende verklaring van de heer Walker, onder-voorzitter van de onderneming Air America, gepubliceerd waarin nadere gegevens voorkomen over de Amerikaanse inmenging in dit land. Air America is een "privé"-onderneming die voornamelijk voor de CIA (Central Intelligence Agency) en andere Amerikaanse diensten werkt. Volgens de heer Walker zal de onderneming ophouden met het transporteren van Thaise troepen naar het Chinag-Mai gebied in het Noorden van het land. Het werk wordt door de lokale autoriteiten overgenomen. Hiermee wordt dus bevestigd dat de eerste onderdrukingsoperaties tegen de guerrilla in het Noorden direct door de Amerikanen zijn gesteund. De heer Walker heeft eveneens verklaard dat Air America zojuist een voor rekening van het Amerikaanse ministerie van defensie uitgevoerde opdracht van ontbladering in de landengte van Kra in het Zuiden van het land (voor een kaartje van Thailand zie VB II, nr 22, red. VB) heeft beëindigd. Het ging hier evenals in Vietnam en Laos om de begroeiing te vernietigen met het doel de "rebellens" te verjagen.

De heer Walker deelt ons bovendien mee dat Air America op de basis Udorn beschikt over een uitgebreid materieel, met name helikopters, om "de Laotiaanse vluchtelingen te helpen". Er werken daar 1500 man, waaronder 1200 Thais, zij vliegen boven Laos, maar de piloten moeten van Amerikaanse nationaliteit zijn. De grootste basis van Air America bevindt zich op Formosa en biedt werk aan 4000 werknemers. Men leidt er Thais, Laotianen, Zuidvietnamezen, Philippino's en inwoners van de Ryn-eilanden op. Air America beschikt op dit moment over 206 vliegtuigen die werken in Thailand, Laos, Zuid-Korea, Japan, Zuid-Vietnam, op Formosa en de Filipijnen.

De heer Walker is zwijgzaam over de verliezen van Air America in Laos; hij zegt dat zij zeer gering zijn, maar geeft wel toe dat sommige verbindingstations zich onder vuur van de Pathet-Lao bevinden.

DE GEVAARLIJKE VALKUILEN BIJ DE KOMENDE VREDESONDERHANDELINGEN

I. F. Stone's Weekly, 15-4-68

We bevinden ons in een nieuwe periode van de Amerikaanse geschiedenis. Na de geruchtmakende gebeurtenissen van de afgelopen twee weken, schijnt de campagne voor de benoeming van de Democratische kandidaat van minder belang, bijna onbeduidend. De Verenigde Staten staan voor een lange periode van inwendige strijd en economische moeilijkheden. Tegen deze achtergrond zullen de vredesbesprekingen over Vietnam beginnen. Zij zullen buitengewoon complex en langzaam zijn en zullen gemakkelijk afgebroken worden. Misschien helpt het wanneer we een paar fundamentele beschouwingen hier neerschrijven:

1. De Washington Post schreef op 9 april in een hoofdredactioneel stuk over de onderhan-

delingen: "Met welke compromissen kunnen wij genoeg nemen zonder alles in de waagschaal te stellen waarvoor wij hebben gevochten?" Deze vraag gaat uit van een verouderde situatie. We moeten beginnen met te erkennen dat Vietnam en heel Zuidoost-Azië een val is waar we ons land zo snel mogelijk om eigen bestwil uit zullen moeten zien los te maken. Ook voor de relletjes, die op de moord van Dr. King volgden, was het al duidelijk dat dit een drijfzand was. De dollar verdronk erin en daarmee de hele structuur van de wereldhandel en welvaart. Het geld dat nodig was om in het eigen land de opbouw ter hand te nemen, werd buitenslands weggesmeten. Nu moeten wij, om het maar eens eerlijk te zeggen, erkennen dat we deze troepen wel eens binnenkort in eigen land nodig zouden kunnen hebben.

We moeten uit Azië weg

2. Waar we voor hebben gevochten was voor een bruggehoofd op het vasteland van Azië, als onderdeel van onze sinds 1947 ondernomen poging de wereld een Pax Americana (Amerikaanse vrede) op te leggen. Een "Vietnam" had vroeger of later ergens moeten gebeuren. We moeten nu erkennen 1) dat we geen Aziatische mogendheid kunnen zijn en 2) dat een Pax Americana buiten onze kracht en mogelijkheden ligt. Dat betekent het einde van de Zuid-Oost-Aziatische Verdrags-Organisatie, het opheffen van de bases in Thailand en het zich losmaken zo snel als mogelijk uit de Chinese en Koreaanse burgeroorlogen. We moeten voor ons eigen welzijn weggaan uit Azië en we moeten via de Verenigde Naties streven naar een wereldorde om de vrede te bewaren. We kunnen dat niet alleen doen. Dat is imperialisme, geen internationalisme. Dat is de politiek die ons doet bloeden en naar een bankroet voert.
3. De financiële markten tonen hoe duidelijk de Amerikaanse kapitalisten dit begrijpen. Een treffend voorbeeld daarvan was de aandelenmarkt op de dag dat Hanoi ons ervan beschuldigde dat wij gebieden vlak bij de Chinese en Laotiaanse grens hadden gebombardeerd, ver boven de bombardementsgrens van de president. De aandelen zakten onmiddellijk. Investeerders willen vrede, geen oorlog. Ongelukkigterwils blijft de combinatie van onze machtige militaire bureaucratie, met zijn leveranciers; de anticommunistische obsessies die door de koude oorlog in het Amerikaanse denken zijn ingevroren; en de kleinburgerlijke Babbits, die zoveel belangrijke commissies van het Amerikaanse Congres beheersen, een hindernis op weg naar de vrede.
4. Het is gevaarlijk om Johnson te vertrouwen. Hij is impulsief en emotioneel, verandert snel van gevoelens en is een onverbetterlijke bedrieger. Hoewel de objectieve situatie om vrede schreeuwt, heeft hij zich in zijn "aftredens"-rede de vrijheid voorbehouden om zowel te escaleren als te de-escaleren. Dat is de duistere en angstwekkende betekenis van zijn opmerking dat hij zich nu vrij heeft gemaakt van de druk van de politiek. Dat houdt immers ook in de druk van de publieke opinie. Hij is nog steeds bezeten van het idee dat hij het herstel van een onafhankelijk Zuid-Vietnam binnen de Amerikaanse invloedssfeer kan bereiken. Zelfs als we dat zouden kunnen bereiken, zou dat niet de moeite waard zijn omdat vroeger of later de oorlog opnieuw zou oplaaien en we ons opnieuw in het moeras van een strijd op het Aziatische vasteland zouden bevinden.
5. Om onszelf te behoeden voor onaangename verrassingen doen we er goed aan ons verre te houden van de sentimentele onzin van zijn afstand doen van de macht. De oude vos heeft zijn macht niet opgegeven. Hij heeft die juist teruggewonnen. De andere democratische kandidaten durven hem niet aan te vallen omdat zijn stemmen hem in staat stellen de uitslag van de Democratische conventie te bepalen. Het feit dat iemand als Daley van Chicago zijn mond houdt en voorzichtig is, geeft aan dat hij de mogelijkheid alsnog kandidaat te worden open laat. Hij heeft Humphrey hoog en droog gelaten en heeft zichzelf weer tot het machtscentrum van de partij gemaakt. Zijn "aftreden" was een briljante politieke zet.

Waarom de Koreaanse onderhandelingen zo lang duurden

6. De voornaamste reden waarom de Koreaanse oorlog nog twee kostbare jaren voortduurde nadat de onderhandelingen begonnen waren, is dat ons militaire en rechtse Zuidkoreaanse regiem van Syngman Rhee tegen vrede was, naar het Noorden wilde en de oorlog winnen. Dezelfde situatie bestaat nu in Zuid-Vietnam. We zitten nu vast aan onze eigen gemanipuleerde verkiezingen die een democratische facade hebben geschapen voor een militaire dictatuur van diehards uit het Noorden, gecombineerd met een niet-representatieve wetgevende vergadering waarin de 2 miljoen sterke katholieke minderheid uit Zuid-Vietnam, waaronder vele vluchtelingen uit Noord-Vietnam, geheel buiten proportie over macht beschikt. De rege-

ring die wij steunen is een regering van militairen, in de stad levende landeigenaren en profiteurs die voor de oorlog zijn en tegen sociale hervormingen en die allemaal veel te verliezen hebben bij vrede. Zij zullen al het mogelijke doen om ons in de oorlog te houden. Het heeft geen zin te praten over onderhandelingen tussen dit "Saigon" en het Bevrijdingsfront en we zullen ze kwijt moeten zien te raken om vrede te bereiken. Een representatieve regering hoeft niet communistisch te zijn; het is zelfs best mogelijk dat eerlijke verkiezingen niet eens een Bevrijdingsfront-meerderheid zouden opleveren. Maar het zou wel een overweldigende meerderheid voor vrede opleveren en met deze regering zou het NBF kunnen onderhandelen en het heeft ook aangeboden dit te zullen doen. Dat is de beste manier voor ons om Vietnam te verlaten.

7. De diehards zullen als propagandawapen de angst dat een nieuw regiem hun dood zou kunnen betekenen gebruiken. Het is beter hen asiel aan te bieden dan de oorlog voort te zetten. Deze angst komt van mensen die geen enkel medelijden hebben getoond met hun eigen tegenstanders. Als we de zaak puur rekenkundig bekijken, doodt de oorlog veel meer Vietnamezen dan enige communistische of Bevrijdingsfront-overwinning zou kunnen doen. Of, zoals David Bonavia, de correspondent van de Londense Times op 8 april schreef:

"Het massamoordargument is enigszins onlogisch als het met zich meebrengt dat zo'n 100.000 mensen per jaar worden gedood om een waarschijnlijk veel kleiner aantal doden in een eenmalige afrekening te voorkomen. Het brengt de veronderstelling met zich mee dat buitenlanders gerechtigd zijn uit te maken welke Vietnamezen toegestaan mogen worden te leven ten koste van de dood van anderen - zeker een zeer bonte veronderstelling en een zeer gevaarlijke."

8. De beste manier om dit struikelblok te omzeilen is het houden van geheime onderhandelingen tussen het Bevrijdingsfront en een groot aantal vertegenwoordigers van andere delen van de bevolking - de Boeddhisten, de secten, de zuidelijke landeigenaars die bezwaar hebben tegen het marionettenregiem van militairen uit het Noorden in het Zuiden - en een humane en bruikbare regeling tussen hen uit te werken. Op een moment dat allerlei frisse liberale ideeën en nieuwe eisen naar vrijheid overal in het Sovjetblok zich doen horen, zouden Ho Chi Minh en Pham Van Dong moeten helpen garanderen dat er geen bloedige Stalinistische oplossing zal volgen. Wij geloven en hopen dat zij dat zullen kunnen. Het succes van de onderhandelingen, het welzijn van hun bloedende en door oorlog verwoeste land en de wereld kan daar van afhangen. De Vietnamezen hebben hun dapperheid zonder weerga getoond. Laat hen nu eenzelfde wijsheid in broederschap tonen.

AMERIKAANSE VLIEGTUIGVERLIEZEN

Amerikaanse vliegtuigverliezen boven Noord-Vietnam bedragen volgens hun eigen opgaven 827 (per 26 april, Le Figaro, 27/28-4-68) en 2815 volgens de Noordvietnamezen (per 28 maart, Vietnam Courier, 1-4-68). In verband met de door I. F. Stone in zijn Weekly van 29-4-68 geuite veronderstelling dat de grote verliezen wel eens een element zouden kunnen zijn geweest in de beslissing van Johnson de bombardementen op de bestverdedigde delen van Noord-Vietnam te staken, laten wij hieronder een ouder stuk uit I. F. Stone's Weekly volgen.

Red. VB.

CIJFERS DIE DE CENSOR HEEFT PROBEREN TE VERBERGEN: DE KOSTEN IN DOLLARS VAN WAT WE NOORD-VIETNAM AANDOEN

(I. F. Stone's Weekly, 13-11-67)

"Minister van Defensie McNamara, die getuigenis aflegde voor een Commissie van het Congres in augustus, schatte de schade in Noord-Vietnam aangericht door de Amerikaanse bombardementsvluchten op 320 miljoen dollar in de periode van februari 1965 tot juli 1967." - Hedrick Smith in de zondagseditie van de New York Times van 5 nov.

De New York Times had er aan kunnen toevoegen dat tijdens dezelfde hearing (de Stennis-commissie op 25 augustus, vrijgegeven in gecensureerde vorm op 11 oktober) gebleken was dat dat ons minstens 5 dollar kost voor iedere dollar aangerichte schade. Dit werd door Senator Smith van Maine aan het licht gebracht. Zij bracht McNamara in herinnering dat hij afgelopen februari voor House Appropriations (een andere commissie, red. VB) had verklaard dat de kosten verbonden aan de vervanging van de verwoeste vaste doelen in Noord-Vietnam tot dat moment 180 miljoen dollar bedroegen. Mevrouw Smith vertelde dat Joseph

Hoover, de accountant van het Pentagon, een paar dagen later in een memorandum had ont-
 huld dat de waarde van alle types vliegtuigen die gedurende die periode boven Noord-Viet-
 nam verloren waren gegaan 911 miljoen dollar, of meer dan vijfmaal de waarde van de doe-
 len, bedroeg. "Men heeft mij verteld", zo voegde meyr. Smith er aan toe, "dat hierbij niet
 inbegrepen zijn vliegtuigen die wel door Noordvietnamees luchtafweergeschut zijn getroffen
 maar die buiten Noord-Vietnam kunnen zijn neergestort." Mevr. Smith vroeg aan McNama-
 ra hoe hij het kon "rechtvaardigen door te gaan bij zo'n ongunstig verliesgraad."
 McNamara ontweek deze vraag. Hij zei dat belangrijker was "het aantal Amerikaanse le-
 vens dat verloren gaat. . . Om u de waarheid te zeggen is dat één van de normen die ik ge-
 bruik bij het aanbevelen van bepaalde doelen, om aangevallen te worden." Maar hij gaf geen
 cijfers over doden of over de kosten van het vervangen van piloten. De minister zei vervol-
 gens dat de waarde van datgene wat in Noord-Vietnam verwoest was tot en met eind afgelo-
 pen juli 320 miljoen dollar bedroeg. Daarna volgen enkele gecensureerde passages waar de
 waarde van de in dezelfde periode verloren gegane vliegtuigen lijkt te hebben gestaan.
 Maar met een telefoontje naar het Pentagon kwamen er cijfers los tot en met 3 augustus,
 toen de Verenigde Staten 630 vliegtuigen boven Noord-Vietnam verloren hadden. De gemid-
 delde kosten werden opgegeven als 2 miljoen dollar, of viermaal de waarde van datgene wat
 verwoest is. Hierin zijn niet opgenomen wat het Pentagon noemt de verliezen van de "twee-
 de categorie". Deze omvatten vliegtuigen die boven Noord-Vietnam neergeschoten werden
 maar erbuiten op de grond neerkwamen of die "terugsprongen". In deze tweede categorie
 zijn verliezen over geheel Vietnam opgenomen. Als de verhouding van verliezen dezelfde is
 als in de eerste categorie (196 vliegtuigen boven Zuid-Vietnam vergeleken met 630 boven
 het Noorden) dan is tweederde van deze verliezen ook te wijten aan de luchtoorlog tegen het
 Noorden. Dat zou betekenen nog eens 400 vliegtuigen, of 800 miljoen dollar, verloren en
 komt het totaal op 2 miljard of zesmaal de toegebrachte schade.
 Hierbij zijn de kosten van vervanging van een piloot niet inbegrepen. Het is moeilijk hier-
 over aan cijfers te komen. Er zijn geen cijfers bekend over gesneuvelde luchtmachtmensen.
 De marine en de luchtmacht geven cijfers op van 473 vermisten en 295 gevangengenomen,
 totaal dus van 668 in de luchtoorlog tegen zowel Noord- als Zuid-Vietnam. Pentagonjourna-
 listen schatten dat 90 procent of meer van de vermisten en krijgsgevangenen piloten zijn.
 Dat zou betekenen 600 verloren piloten. De luchtmacht noemt als kosten van de training van
 een helikopterpiloot 76.000 dollar en 284.000 dollar voor een piloot van een straalvliegtuig.
 Als 400 straalvliegtuigpiloten in de luchtoorlog tegen Noord-Vietnam verloren zijn gegaan
 of door sneuvelen, gevangenneming of verwondingen, zou dat nog eens 400.000.000 dollar
 aan de kosten toevoegen.

LITERATUUR : HET VIETNAM-TRIBUNAAL STOCKHOLM-ROSKILDE 1967

door Ton Regtien en Maarten van Dullemen

met een voorwoord van Jean-Paul Sartre

"Er zijn uiteindelijk twee bronnen van macht. De eerste is de staat met al haar instellingen.
 Maar in deze tijd van geweld zijn de meeste regeringen er bang voor dat, wanneer zij een
 dergelijk Tribunaal in het leven zouden roepen, zich dat op den duur tegen hen zelf zou ke-
 ren en dat zij zelf in de beklagdenbank terecht zouden komen. Bovendien zijn voor velen de
 Verenigde Staten een machtige bondgenoot: wie zou het aandurven te vragen om de instelling
 van een nieuw tribunaal (na Neurenberg), terwijl men weet dat de eerste stap van dat tribu-
 naal zou zijn een onderzoek in te stellen naar het Vietnamese conflict? De tweede bron van
 macht is het volk, wanneer dat zijn instellingen in een revolutionaire periode wijzigt. Maar,
 hoewel de strijd onverbiddelijk blijft, hoe kunnen de volksmassa's, die door grenzen ge-
 scheiden zijn, erin slagen zich te verenigen en van hun verschillende regeringen een instel-
 ling afdwingen die werkelijk een volksrechtbank zal zijn?
 Het Tribunaal van Russell is uit deze twee tegenstrijdige bevindingen ontstaan. Het vonnis
 van Neurenberg heeft het bestaan van een instelling, bestemd om oorlogsmisdaden te onder-
 zoeken en als deze plaatsvinden te berechten, noodzakelijk gemaakt", aldus Sartre in zijn
 voorwoord van dit boek van Regtien en van Van Dullemen.

In dit boek is het bewijsmateriaal van de twee tribunalen van Stockholm en Roskilde in een
 notedop bijeengebracht. Dat bewijsmateriaal bestaat uit documenten, feiten en getuigenver-

klaringen die door de onderzoekteams van het tribunaal vergaard zijn in Noord- en Zuid-Vietnam en in de Verenigde Staten. Deze enorme hoeveelheid materiaal is op een zeer overzichtelijke manier geordend en samengevat. De verschillende hoofdstukken, waarvan enkele bij de lezers van het Vietnam Bulletin als zij onze twee tribunaalnummers hebben gelezen, bekend zullen zijn, behandelen o.á. het vraagstuk van de agressie, volkerenmoord, de behandeling van krijgsgevangenen en burgerbevolking, Laos, Cambodja, de beide Slotverklaringen, de betekenis van het tribunaal enz. De schrijvers hebben zich de moeite getroost zelf nog veel ander documentatiemateriaal te raadplegen en op zeer overtuigende wijze geven zij antwoord op de door het tribunaal gestelde vragen.

Wij kunnen onze lezers dit boek warm aanbevelen gezien zijn gedegen karakter en zijn merite als naslagwerk. Het boekje, verschenen in de reeks Kritiese Bibliotheek, een gezamenlijke onderneming van Polak & Van Gennep, De Bezige Bij en Meulenhoff Nederland, Amsterdam 1968, kost f 7,50.

T.N.

Marc Riboud

In Le Monde van 4-5-68 een briefje van Marc Riboud: het was slechts toeval dat er geen andere journalisten in Hué waren toen hij die stad bezocht, zo schrijft hij. Later was hem gebleken dat zowel voor als na zijn verblijf talrijke journalisten Hué hadden bezocht. "Velen hebben er - beter dan ik - beschouwingen over geschreven die met de mijne overeenkomen", aldus Riboud.

Deze correctie in verband met het artikel waar het VB-nummer mee begint. Red.VB.

OVERZICHT DER BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 18 tot 28 april

- 18 april - Dean Rusk, Amerikaans minister van Buitenlandse Zaken stelt een nieuwe lijst van tien landen voor (Nepal, Afghanistan, Ceylon, Maleisië, Pakistan, Italië, Finland, België, Japan en Oostenrijk).
- 19 april - Noord-Vietnam verwerpt deze lijst: "In de door Dean Rusk genoemde steden zijn slechts Amerikaanse ambassades en meerdere genoemde landen zijn niet neutraal, sommige ondersteunen zelfs actief de Amerikaanse agressie-oorlog." Het aantal bombardementsmissies bereikt met 160 een record sinds november 1967. De Amerikanen starten een offensief in de A-Shau-vallei, vlak bij de Laotiaanse grens.
- 21 april - Moskou blijft staan op het plaatsvinden van onderhandelingen in Warschau. Conally, de gouverneur van Texas en een intiem vriend van Johnson, deelt mee dat het niet onmogelijk is dat de president op zijn beslissing geen kandidaat voor de volgende presidentsverkiezingen te zijn zal terugkomen.
- 22 april - Clark Clifford, de nieuwe minister van Defensie van de VS, zegt in zijn eerste redevoering als minister dat de toename van het aantal Zuidvietnamese regeringstroepen de Amerikanen in staat zal stellen te zijner tijd hun troepen in Zuid-Vietnam te verminderen. "Wij willen de regering van Noord-Vietnam niet omverwerpen, het enige wat wij willen is dat deze regering haar agressie tegen Zuid-Vietnam staakt." zo verklaart hij. Een derde F-111 is niet op zijn basis teruggekomen. Op 28 en 31 maart zijn reeds eerder van deze toestellen verloren gegaan. In Washington is bekend gemaakt dat de Amerikanen in Zuid-Vietnam op de grond sinds 1-1-64 tot 9-2-68 122 vliegtuigen verloren hebben, 590 beschadigd in 1966 en 67, terwijl bij het Tet-offensief 38 toestellen totaal zijn vernietigd, 154 zwaar beschadigd en 198 licht.
- 23 april - Oe Thant stelt Parijs voor als onderhandelingsplaats, naast Warschau, Phnomh-Penh en Genève.
- 24 april - In de Mekongdelta wordt voor het eerst door B-52-bommenwerpers doelen op 20 kilometer ten noordwesten van Can-Tho gebombardeerd.
- 25 april - George Ball, oud-onderminister van Buitenlandse Zaken, wordt tot Goldbergs opvolger bij de Verenigde Naties benoemd. Rond Khe-San wordt weer dagelijks gebombardeerd.
- 26 april - In Saigon maakt men zich al enige tijd ongerust over een nieuw NBF-offensief.
- 27 april - In New York demonstreren ongeveer 100.000 mensen voor de vrede. De demonstratie wordt toegesproken door de republikeinse burgemeester van New York, Lindsay. Een pro-oorlogdemonstratie trekt 3000 mensen.

MEDEDELINGEN

Komitee "HULP BEVRIJDINGSFRONT VIETNAM" (postbus 646, Amsterdam) heeft op 24 april een straatcollecte gehouden in Amsterdam. De opbrengst daarvan bedroeg f 22.837,90, waarvan medicamenten en fietsen zullen worden gekocht. Tevens kreeg het komitee een vier-tal fietsen aangeboden. De actie zal worden voortgezet met a) de verkoop van de af-fiche die de kunstenaar Jan Wolkers voor het Komitee heeft gemaakt. Te verkrijgen voor f 3,- bij de Athenaeum Boekhandels, Pegasus, de in het komitee samenwerkende organisa-ties ANJV, SJ, SVB (UvA), SVB (VU), ABWB, CPN en Politeia en door storting van het be-drag op Gem. Giro S 23657 tnv mw. E. Spigt, Leimuidenstraat 24 I, Amsterdam; b) via girokaarten zal steun worden gevraagd; c) op bovenstaand postbusnummer kunnen steunlijsten worden aangevraagd om er op bedrijven en in de wijken mee te werken; d) tenslotte worden giften op bovenstaand gironummer ingewacht. Er wordt nog overleg gevoerd of men de goederen die voor de ingezamelde gelden worden gekocht per schip uit Nederland naar Vietnam zal laten vertrekken of dat men een andere weg zal kiezen.

ROTTERDAM. Het NCV, afd. Rotterdam e. o. (secr. Sparrenstraat 16, Spijkenisse) houdt van maandag 13 tot en met vrijdag 17 mei a. s. een Vietnamweek. Alle avonden begin-nen om 20 uur in de sociëteit "Het Rad", uitgaande van het jongerenhotel "En passant", in-gang Eendrachtsstraat 91, R'dam. Het programma luidt: 13 mei: Dr. T. van Tijn (politieke implicaties van vrede in Vietnam); dinsdag 14 mei: Maarten van Dullemen (Vietnam Tribu-naal); woensdag 15 mei: Ds L. de Jong (algemene geschiedenis Vietnam); donderdag 16 mei: Ds Spijkerboer en een aantal andere kerkelijke mensen; vrijdag 17 mei: Otto Boetes (be-zoek aan Hanoi, zin van demonstraties).

WAGENINGEN. De Werkgroep Vietnam voor Wageningen en omliggende gemeenten geeft in samenwerking met de Wageningse Filmliga op dinsdagavond 14 mei, 20 uur, in de Sociëteit "Ceres" (Generaal Foulkesweg 1b) een voorstelling van de film "De mensen van Noord-Viet-nam", "Waarom Amerika niet wint", van Felix Greene. Toegangsprijs f 1,25.

DRUKWERK

Frankering bij abonnement
Amsterdam

afz.: Vietnam Bulletin
p/a ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam

HOLLAND

Stud. Centr. Vredesthematiëk
Walkartweg 20
ZEIST

26